

Vit sita øll og slota, eingin vil fara avstað aftur, fyrr enn tað, vit vøntaðu, er hent. Genturnar teska um at fara og syngja, mutast um, hvat tað skal vera, hvør ið skal syngja fyrri. So tagna tær aftur.

Tá fer duratjaldið frá, og tann gamli deknurin bukkar seg undir tí lága durakarminum og kemur inn, gráskeggjutur og bogin við stav í hondini, tekur hógvuna av og trilar seg millum øll óvita-beinin í gólvinum fram at altarinum, setur seg niður í hálmin, tekur sálmalbókina upp úr kotalummanum og blaðar. Øll eygu stara at honum, leita ikki longur runt í rúminum, eru ikki spurin, bert still vørandi.

Deknurin nevnr eitt sálmanummur, letur eina lótu ganga, byrjar so at syngja við skelvandi gamlamannarødd:

*Dýrdmikka stund, tá Jesus barst í heim,
tá allar rúmdir storknaðu í spekt,
tá lússins flóð breyt yvir dýslum teim,
íð goymda heimsins deyðamannabein. —
Rís upp til lovsogn øll, tú bleika slekt.*

Vit sungu við øll, klænmælt og hugtikin. Uttanfyrri stóðu vaksin og lýddu á, vit sóu dökkkan av teimum fyrri glerindegunum, og royrdi mannarøddir taka undir við okkum.

Tá ið sálmurin er liðugur, koyrir deknurin bókina aftur í lumman, leggur hendurnar í fangið og sigur jólabóðskapin fyrri okkum, ikki upp úr bók, ikki upp aftur eftir annars mál í nýtum sjálvvaldum orðum. Tað barst okkum smæstu fyrri, at hendingarnar vóru tilbornar her í bygdini, og at hann sjálvur hevði verið við. Seyðafylgini lógu her uppi undir fjallinum, og seyðamenninar kendu vit. Esil segði hann einki um, men ross, sum stóðu inni og ótu hoyggj, og kýr, sum stóðu og toygdu seg drógu hoyggj út undan barninum, sum lá í krubbuni. Vismenninir mundu vera teir, doktorin, prestur og lærarin. Hvør skuldi annar vera? Gávurnar, teir høvdu við, vóru komnar úr Havn, okkurt etandi, okkurt sum mól runt, tá ið tú setti tað á gólv, eitt, sum læt í, tá ið tú blásti í tað, trý sovorðin ting. Tað torskilnasta var hetta, at barnið lá í einum fjósi. — Jomfrú Maria var ókunnugenta, og bjóða henni inn í fjósið? Hjá okkum vórðu ókunnufólk boðin í stovuna.

Tá ið deknurin er liðugur við jólabóðskapin, setur hann seg at tosa við okkum. Í fyrstuni gekk heldur treivið, tí kirkjutøgnin var á okkum, men so smátt um smátt komu vit okkum. Tey eldru tosaðu fyndugt og ráðisliga, lögdu seg eftir at roynast vaksin. Vit fimm-áragomlu tagdu, lurtadu og undradust. Deknurin rópti okkum til sín, settu okkum undir liðina á sær í hálmin:

»Nú, stakkali, hvat skulu vit tosa um, ha?»

»Um einglarnar! Flágva eingl-

arnir niður á jörðina at verða kliptir á jólam?»

»Hví spyr tú so?»

»Jú, tí einglahár er bert at fáa á jólam.»

»Hví eru eingir einglar niðri millum húsini at síggja jóladag, sum nú starnir og grátílingarnir, eru teir hægri uppi á fjallinum?»

»Hvat er heilt uppi á fjallinum á jólam?»

Spurningarnir komu tysjandi, men tað er so góðum líkt, at teir krevja einki svar, tí tann næsti kemur beinan vegin.

So stöðgar deknurin okkum:

»Hvat ið er uppi á fjallinum, ja, har er veturin uppi...«

Um nakar hevur verið uppi á hægsta fjallinum á jólam?

Jú, deknurin hevði verið eina ferð, ein fyrsta jóladag: »Nú skulu tit hoyra:

Tað var kavi og frost, eg legði til brots, sköddi meg í skölingar og tók stav í hondina. Tí tað er ikki lætt at koma niðan á fjallið, veturin vil ongan hava niðan til sín, hann verjir seg, glerstoytir hamrarnar, oysir jarðrok upp, setur vindin at blása. Strítið gekk niðan eftir, mátti høgga fyrri mær við pikini; við hvørt tók eg knívin, telgdi fótafesti í glerið; og vindurin kom turnandi beint á kroppin á mær, royndi at hava meg av fótunum, men eg helt meg so lágan fram eftir jörðini, tryggaði meg niður í kavan, tá ið harðast gekk á — og til bar, eg kom niðan. Á, tit skuldu sætt alt, ið veturin hevði har uppi, ja, tað skal eg siga tykkum, veturin er brandur at pynta til jóla. Óvast á fjallakrúllinum lá kavin javnstrokin og skein. Teir svörtu sandarnir, tær royðuskittu flotkeldurnar, teir mórutu stöðuhyljarnir, alt javnskavað og skyggjandi hvítt. Og so langt eygað sá, ikki eitt spor í kavanum, ikki eitt avlagandi fet, av nökrum livandi, sól, fjallavindur og kavi, annað var her einki. Niðari lógu fannir, ið vindurin hevði beykað saman í langar dyngjur aftur undir hvørjari livd, skornar við hvössum röðum og snöggum hjólingum. So skein sól in á, bleikroðaði kambarnar, bláskuggaði lægdinar. Áirnar høvdu staðið uppi, og fossaguvið var fryst á lofti, lá so niðurafturdottið sum ísfunn og skróvaði í vindinum. Hamrar vóru ikki, bert kavabrekur, ið gingu upp og endaðu í erva í tungum skalvum, sum í djörvum bogum hingu útyvir, og út skalvunum myldi dúnlætt jarðrok, sum vindurin alsamt bar lágt gjøgnum slokur millum fannirnar. Fossarnir vóru ikki sum vanligt, svört sár í fjallasíuni, teir vóru glitrandi krystalgrindir í tí hvíta fjallinum, høgur hallir av íssúlum, ið bóru hválv av sjóbláum gleri. Her inn í eina av hesum høgu höllum setti eg

meg, innan fyrri long röð av blonkum, bláundum glersúlum. Tá sá eg, at her var tað, at veturin helt jól; her var hansara velduga kirkja, her hevði hann reist sitt altar fyrri tí stóru hátíð. Og meðan eg sat, kom sól in fram og skein, so íssúlurnar glæstu sum tann skæri eldur, og fjallavindurin kom og blásti á súlurnar, spældi á tær sum á eitt ovurstórt orgul, blásti djúpt rungandi jólalög, ið bórúst út til skalvarnar, fannirnar og tann javnstrokna kavan í erva, gleðiljóð um tann skapandi almátt, ið á hvørjum ári jarðleggur myrkrið og reisir ljósið av nýggjum, á hvørjum ári ber okkum aftur móti sól og summri. Og meðan eg sítu og lýði á ljóðið, berst tað mær fyrri, at áirnar, ið eru tiknar á hondum og bundnar í ísi, taka undir, at alt tað liv, ið hvílir undir kavanum, tekur undur við hesum ævinliga sigurkvæði, tí nú dragnar dagurin aftur, nú hitnar luftin í hvørjum, nú ber aftur móti fuglasongi og grónkandi jörð.

Soleiðis eru jólini uppi á fjallinum.»

Deknurin tekur sálmalbókina upp úr aftur kotalummanum:

»Latíð okkum syngja ein sálmal afturat, so skal eg sleppa mær aftur at húsum.«

*Og einglahjöldir tustu upp á flog,
tað var sum brú av túsund fjarum fossum,
hvørt jarðarkyrt tað var eitt gleðismog,
tá hvør ein tunga kvæð tað jólaboð:
»Nú týnist myrkrið, liv er vunnið osum.«*

Hin føroyski dansurin í Havn.

Mangur hevur harmað hin føroyska dansin, so sum tað er gingið aftur á hondina við honum ár eftir ár, og tá serliga í teim stórru byggunum, har hin útlandski dansurin hevur trívist væl. Serliga hevur verið tikið til Havnina sum eitt hitt vánaligasta pláss ið til føroyskan dans.

Tað hevur kortini verið so, at ein hevur kunnað fingið høvi til at komið í góðan føroyskan dans í Havn eisini, tí her havur altíð verið nakað av fólk, sum hevur havt góðsku til dansin. Ungmannafelagið Merkið setti sær longu í 20-unum sum mál at læra undgóm in at dansa føroyskan dans. Og hesar síðstu vetrarnar hava menn við áhuga fyrri dansinum gjørt sær felag og koma saman eitt kvöld um vikuna í klubbanum at dansa. Hesir eru flestir avbygdamenn, ið búsettir eru í Havn, millum aðrar Sunnbingar.

Men tað, sum størstan týðningin hevur fyrri dansin í Havn, man kortini vera tað arbeið, ið gjørt verður fyrri at vekja hugin fyrri føroyskum dansi millum börnini og læra tey at kvøða og dansa.

Teir síðstu 4—5 vetrarnar hevur hvørt mánakvöld tíðliga á kvöldi verið føroyskur dansur fyrri börn í Sjonleikarhúsinum. Og börnini hava verið hugað, tað sæst best á teirri stóru luttökuni. Har eru komn saman eini 400—500 börn hvørt kvöldið. Hugað og væl hýrd hava tey dansað, og nærlögð hava tey verið at lært seg kvaðini, tað kann ikki annað sigast. Teir ið hava staðið fyrri hesum tiltaki, eru Magnussen, apotekari, og Jóannes av Skarði, og stóra tókk eiga teir uppiborna fyrri tað stóra arbeiði, teir hava gjørt, dansinum til frama. Aðrir hava eisini hjálpt til, men hesir báðir forsprákararnir, eiga tó lívið í hesum royndum, ið tykjast at fara at eydnast heilt væl.

Telefonnummar-broyting.

Frá 20.—12.—55 er telefonstöðin Norðradalur niðurlögð og felagarnir har gjøgnum hálvautomatiskum vekslara lagdir undir Tórshavnar telefonstöð.

Telefonnummrini í Norðradali verða:

Lützen, Viggo	nr. 13
Reinert, Óli	nr. 12
Reinert, Thomas	nr. 11
Simonsen, Johan	nr. 10
Syðradalur	nr. 15

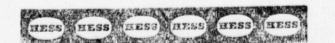
Felagar í Havn fáa samband við at snara: 2469 og biðja um viðkomandi nummar í Norðradali.

Telefonverk Føroya Løtings.

Hess-O-Matic
den tænkende kakkelovn...

Ønsker De virkelige billige varme, behagelig og konstant varme og den nemmest mulige pasning, skal De vælge Hess-O-Matic. Den løs nu i flere størrelser, og den pynter i stuen.

VALDEMAR LÜTZEN
Telf. 1020 Thorshavn.

Setið lýsing tygara
í
SOSIALIN